

นิงาตะ

จากประสบการณ์ที่ได้ไปเรียนในโครงการเรียนภาษาญี่ปุ่นที่นิงาตะ หรือเรียกย่อๆว่า NSG นี้ ถือว่าเป็นโครงการที่ดีที่สุดที่ได้ ในโครงการนี้เราจะได้รับรู้สึกรู้ว่า ได้ไปอยู่ต่างแดนจริงๆ ซึ่งแตกต่างจากการไปแลกเปลี่ยนที่อื่นๆ

ข้อได้เปรียบอย่างแรกคือ โครงการนี้จำกัดคนเข้าร่วมแค่เพียง 10 คน เป็นจำนวนคนที่พอเหมาะต่างคนต่างสามารถช่วยเหลือกันได้ง่าย ไม่วุ่นวาย และสามารถเข้าถึงเพื่อนต่างชาติได้มากกว่าที่จะอยู่ในกลุ่มขนาดใหญ่

ข้อสองเมื่อนิงาตะนั้นเรียกได้ว่า เป็นเมืองใหญ่ที่เงียบสงบ และที่สำคัญคือแทบจะไม่มีคนไทยอยู่ในเมืองนี้เลย เราจึงมั่นใจได้ว่า แคมป์การเดินทางในนิงาตะก็เหมือนกับได้เรียนภาษาแน่นอน

ข้อที่สามเมื่อนิงาตะนี้ค่าครองชีพต่ำกว่าโตเกียวเราสามารถซื้อของราคาถูกลงได้ทีตลาดซึ่งคุณภาพพอกับซื้อของในห้างที่ไทยเลย

การไปเรียนภาษาคั้งนี้ของผมถือได้ว่าเป็นการเปิดโลกก็ว่าได้ หลากๆอย่างก็ไม่ใช่ไปตามแผน อย่างแรกคือ จากทั้งหมด 10 คน มีคนไปจริงๆแค่ 6 คน ซึ่งสำหรับผมถือว่าดีจะได้ไม่วุ่นวาย และเมื่อมีคนไปแค่ 6 คน อาจารย์เลยไม่ได้ไป ก็ทำให้ยิ่งดีไปอีกจะได้เหมือนการไปแลกเปลี่ยนจริงๆ และพวกผมเป็นรุ่นแรกที่ได้ไปโครงการนี้จึงไม่สามารถปรึกษาใครได้เลย ถ้าใครที่ไม่เคยไปญี่ปุ่นมาก่อนก็อาจจะลำบากไปบ้างเหมือนผม วันแรกเหนื่อยสุดๆเพราะเราต้องเดินทางต่อจากโตเกียวไปนิงาตะ แต่สักพักพอปรับตัวได้เมืองๆถือว่าสงบสุขมากๆ

ถ้าอยากจะเรียนภาษา และไม่ติดเที่ยว แสงสี สีของ ทีวีอากิบะ ชอบอาหารญี่ปุ่น และไม่ออกไปเจอทัวร์คนไทยโครงการนี้ถือว่าเหมาะอย่างมาก เป็นประสบการณ์ที่หาไม่ได้จากที่อื่นแน่นอน

วันที่1 การไปเรียนครั้งนี้ถือว่าเป็นการเดินทางไปต่างประเทศคนเดียวครั้งแรก และเป็นครั้งที่นานที่สุดด้วย งบประมาณประมาณ 8หมื่นเยนคำนวณแล้วน่าจะอยู่ได้เดือนนึงสบายๆ และเมื่อต้องไปนานถึง2เดือน ก็ควรเตรียมของให้พร้อม พวกของใช้จำเป็น เครื่องมือควรพกติดไปด้วย จะได้ไม่ต้องเจียดตังค่ากินค่าเที่ยวไปซื้อใหม่ เช่น ซ้อน ส้อม แปรงสีฟัน เครื่องอาบน้ำ ปลั๊กพวกจำเป็นมาก รองเท้าแตะ ถ้ามีที่เหลือก็เอาเพิ่มไปได้โดยผมเลือกเอากระทะคูใจไปด้วย ถึงดูไร้ค่าแต่มันมีประโยชน์มาก เพื่อนผมเอาหม้อไปด้วยนะ เตรียมของเสร็จแล้วก็ไปสนามบิน หาเพื่อนทำความรู้จักคนที่จะไป ด้วยให้เรียบร้อยเพราะต้องอยู่ด้วยกันอีกยาว

วันที่2 พอมาถึงญี่ปุ่น นรกเริ่มถามหา มาญี่ปุ่นครั้งแรก แคมไม่มีอาจารย์ แต่โชคดีมีเพื่อนชาวญี่ปุ่นที่เคยมาเรียนที่มหาลัยเรามาซึ่งขึ้นรถไฟที่ ไม่งั้นเราคงต้องหาทางอีกนานแน่ ค่ารถไฟก็แพงนิดหน่อย 1หมื่นเยนหายไปได้ละ พอมาถึงสถานีนี้เงาตะก็จะมีคนมารับ ชื่อเซโนะซังพอพูดไทยได้บ้างก็ช่วยได้เยอะ หลังจากนั้นเซโนะซังก็ไปดูแลโรงเรียนที่พัก พร้อมกับกินข้าวเที่ยง และไปงานต้อนรับหาชุดดีๆใส่ไป พอจบงานตอนบ่ายก็มีกินเลี้ยงแต่พวกเราเลือกที่จะกลับไปพักผ่อนจัดของ ที่พักแบ่งเป็นห้องละ2คน ผมอยู่กับรุ่นพี่3 ในห้องพักถือว่าพร้อมมากๆ ครว้เตา กระทะ มีด เครื่องซักผ้า ผงซักฟอก ถูขยชะ กาน้ำร้อน หม้อหุงข้าว จาน ชาม ตะเกียบ สบู่ ยาสระผม กระดาษทิชชู มีให้พร้อมเพียงพอสำหรับ2เดือน ยกเว้นสบู่ถ้าใช้เยอะ ในห้องมีทีวี ทีวีทำงาน ให้พร้อมและ ทีวีอุ่นขาไอเท็มสุดโปรดช่วยได้มากเพราะวันแรกๆอากาศยังหนาวอยู่

ในวันเสาร์อาทิตย์เราก็ได้หยุดเหมือนโรงเรียนทั่วไป ส่วนใหญ่ผมชอบที่จะพักผ่อนอยู่เฉยๆ แต่ไหนๆมาญี่ปุ่นทั้งทีก็ต้องออกไปดูโลกภายนอกบ้าง โดยเฉพาะกลุ่มสาวๆที่ชอบออกไปถ่ายรูป ตามหาที่ช้อปปิ้ง ผมก็เลยติดสอยห้อยตามไปด้วย โดยที่ที่เราไปบ่อยๆก็คือฝั่งเมืองใหม่ ผมเรียกสั้นว่าย่านLoft เพราะมีห้างLoftและห้างอื่นๆตั้งเด่นอยู่

ผมลืมบอกไปอย่าง ย่านหอพักที่เราอยู่ชื่อฟูมาจิ หรือเมืองเก่า มีสภาพเป็นเหมือนเกาะเพราะมีแม่น้ำกั้นทะเล ล้อมรอบ การจะไปสถานีหรือห้างก็ต้องเดินข้ามฝั่งไป

และงานอดิเรกของผมอย่างหนึ่งก็คือ การมานั่งชิวๆอยู่ตรงริมแม่น้ำ แบบลุงแก่ๆ กลุ่มสาวๆที่ชอบไปถ่ายรูปกัน และพวกผมก็ได้เจอเหตุการณ์หนึ่งที่น่าประหลาดใจ เพราะมีคุณลุงคนนึงสวมชุดสูททำทางดูดีเข้ามาทั้ง ตอนแรกพวกเราก็ตกใจ แต่เมื่อได้คุยกันก็รู้ว่าเค้าเป็นหัวหน้าฝ่ายของโรงงานแถวๆทำเรือที่เดินกลับทางแม่น้ำประจำ และเข้าไม่ค่อยเห็นนักท่องเที่ยวมาที่เมืองนี้เท่าไร ผมก็รู้สึกแปลกใจแต่ก็ดีใจที่ได้พูดคุยกับคนญี่ปุ่นจริงๆเสียที ถือเป็นประสบการณ์ที่แปลกอย่างนึงของผมเลยละ

วันต่อมาเป็นวันเรียนวันแรก ทุกคนจะต้องไปดูว่าได้เรียนห้องไหนกันบ้างซึ่งก็เจอปัญหาอยู่บ้าง อย่างแรกก็คือไม่มีชื่อบนบอร์ด อาจจะเป็นเพราะว่าเราเพิ่งมาถึง หรือความผิดพลาดอื่นๆแต่ก็ทำให้บรรยากาศเช้าวันแรกเต็มไปด้วยความวุ่นวายเลยทีเดียว แต่พอได้ถามไปยังอาจารย์เค้า ก็จัดการปัญหาได้รวดเร็วและเราก็ได้แยกย้ายไปเรียนตามห้องที่ได้จัดไว้ซึ่งผมได้เรียนห้องเดียวกับรุ่นพี่4ที่มาด้วยกัน ในตอนแรกผมก็แปลกใจว่าเค้าจัดห้องกันยังไงอยู่เหมือนกัน เพราะผมที่เพิ่งจบปี1 ระดับความรู้ก็ควรจะแตกต่างจากพี่ที่อยู่ปี4พอสมควร เพื่อนผมที่อยู่ปี1 เหมือนกันก็ถูกแยกไปเรียนในอีกห้องหนึ่ง และเรื่องนี้ก็เป็นปัญหาอีกอย่างขึ้น...พอพวกเขาไปถึงห้องเรียนก็มีคนอยู่ไม่มา ประมาณ9-10รวมพวกผมด้วย มีทั้งคนจีน เวียดนาม ไต้หวัน และเกาหลี เป็นห้องรวมหลายชาติเลยก็ว่าได้ และพออาจารย์ก็ให้พวกผมแนะนำตัว ว่าชื่ออะไรมาจากไหน ช่วงพูดคุยก็ราบรื่นไป ผมสังเกตได้ว่าทุกคนใช้ภาษาญี่ปุ่นได้เก่งมาก และกว่าผมจะรู้ตัวก็เมื่อเป็นหนังสือเรียน เพราะมันเป็นหนังสือระดับ N3 ผมก็ไม่เคยสอบวันระดับละนะ แต่เดี๋ยวว่าพอสอบN4ได้ แต่พอมาเจอก็ไปไม่เป็นเลย เราก็ลองถามพี่4ไปดูเค้าก็บอกว่ายากเกินไปเหมือนกัน ต่อมาพวกผมก็ได้ติดต่อไปทางอาจารย์และขอย้ายห้องซึ่งอาจารย์ก็จัดการให้ในวันถัดไปผมก็เลยเรียนN3เล่นๆไปก่อนวันหนึ่ง....เพื่อนผมคนหนึ่งถูกส่งไปห้องระดับN2ก็มี

ต่อมาเราก็ได้ย้ายมาอยู่ห้องเดียวกันทุกคนเลยทั้งคนมาเรียนอยู่ห้องเดียวกันเราเลยถูกเรียกว่าไทยทีม ในห้องก็มีคนอยู่หลายชาติ ส่วนใหญ่จะเป็นเวียดนาม มีคนอเมริกา2คน จีน2คน และเนปาล มองโกลเลีย รัสเซีย และเยอรมันอีก แต่วันนี้ผมว่าเรามาพักเรื่องเรียนกันดีกว่า ผมจะข้ามเรื่องเรียนไปเลยละกัน

สิ่งหนึ่งที่ญี่ปุ่นเด่นไม่แพ้ใครก็คืออาหาร วัตถุดิบชั้นเลิศในราคาที่แพง ทำให้หลายคนต้องนำเงินสด และในฐานะที่ผมกับพี่รูมาเมทเป็นพ่อครัวจำเป็น ที่ต้องทำอาหารเลี้ยงปากท้องทุกคนในกลุ่มก็ต้องออกจ่ายตลาด โดยตลาดนั้นอยู่ในย่านการค้าที่ถัดไปไม่กี่ไมล์ ใช้เวลาเดินไปประมาณ5นาที โดยจะมีคุณลุง คุณป้ามาตั้งโต๊ะขายเต็มสองข้างทาง ทั้งผักสด ไข่ไก่ ปลา ผลไม้ แต่ถ้าอยากได้เนื้อก็ต้องเข้าซูเปอร์ หรือร้านขายเนื้อแทน ตลาดที่นี่ต่างจากไทยอยู่มาก เพราะจะขายในตอนเช้าถึงบ่ายวันไหนที่ออกมาซื้ก็ต้องไปซื้อของในซูเปอร์แทน

ในตอนเช้าย่านฟูรุมิจิของผมนั้นจะเงียบสงบร้านค้าส่วนใหญ่จะปิด ผู้คนดูบางตา ไม่มีคนมาซื้อของเท่าไรทั้งๆที่เป็นย่านการค้า ต่างจากฝั่งเมืองใหม่ที่มีเด็กนักเรียนที่เลิกเรียนออกมาเที่ยวกันมากมาย ... แต่เมื่อถึงช่วงกลางวันคือบรรยากาศกลับเปลี่ยนไปทันตา เหล่าพนักงานจากออฟฟิศที่อยู่ใกล้เริ่มเลิกงานและทยอยกันเข้ามา เหล่าร้านค้าที่ปิดไปก็เริ่มเปิดรับลูกค้า ทั้งร้านอาหาร บาร์ ต่างๆถนนเริ่มคึกคัก และกลับกันฝั่งเมืองใหม่กับไม่ค่อยมีคน ดูเหมือนว่าแหล่งท่องเที่ยวของเด็กและผู้ใหญ่ในเมืองนี้จะต่างกันอยู่ ในตอนกลางวันผมก็ชอบออกมาเดินเล่นในเมืองหรือไม่กี่มานั่งอยู่ริมแม่น้ำและโซฟาที่เมืองๆถนนส่วนใหญ่ตัดกันเป็นสี่เหลี่ยม ผมเลยเดินเล่นไปในที่แปลกๆโดยไม่ต้องกลัวหลงทางเลย

ในอาทิตย์แรกๆเรียกได้ว่าไม่ค่อยได้เรียนหนังสือเลยเพราะในเดือนนั้นมีวันหยุดเยอะมาก และยังมีช่วงโกลด์เด้นวีคที่เป็นวันหยุดยาวของญี่ปุ่นอีกด้วย ผมและเพื่อนอีก2คนเลยในโอกาสนี้นั่งรถไฟเข้าโตเกียว เป็นเวลา3วัน ได้ไปเที่ยวอากิบะ ชิบุจูกุ และดิสนีย์แลนด์อีกด้วยทั้งเหนื่อยทั้งสนุก เรียกได้ว่าของที่ของกลับมาจากโตเกียวนี้หนักประมาณ 20กิโลได้เลย ไปโตเกียวครั้งนี้ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อคนประมาณ4หมื่นเยนเลยละ ทำให้ผมกับรุ่นพี่ต้องประหยัดไปอีกทั้งเดือนเราสองคนเลยเริ่มเกมอยู่ให้ได้ด้วยเงิน5000เยน ในครึ่งเดือน

หลังจากกลับมาจากหยุดยาวเรามาพูดถึงเรื่องการเรียนกันบ้าง โดยการเรียนที่นี่ก็คล้ายคลึงกับที่เรียนในมหาวิทยาลัย แต่เราจะเรียนเป็นภาษาญี่ปุ่นล้วนและอาจารย์จะคอยเรียกถามตอบในห้องอยู่เสมอ สำหรับคนที่ไม่ได้อาจารย์ก็จะอธิบายให้อยู่ตลอด นอกจากนั้นก็มีการทำแบบฝึกหัด แต่งประโยคและจับคู่กับเพื่อนคุยได้ตอบกัน สำหรับคนที่ไม่ค่อยเก่งก็ไม่ต้องกลัวเพราะว่าในห้องมีคนอยู่หลายระดับ บางคนเคยเรียนญี่ปุ่นมา3เดือน บางคนเรียนมาปี แต่ก็อยู่ในห้องเดียวกันได้ ส่วนอาจารย์นั้นดีเกินคาด ทุกคนใจดีมาก และคอยช่วยเหลือพวกเราตลอด

อาจารย์ที่ผมประทับใจที่สุดคืออาจารย์ซากาซุเมะ มิชิ หรือมิชิเซนเซอาจารย์เป็นคนที่มีอัธยาศัยดีมากพูดคุยได้ทุกเรื่อง และมิชิเซนเซจะเป็นคนที่พาเราไปเที่ยวในที่ต่างๆเสมอ ถือว่าเป็นอาจารย์ที่อยู่ด้วยกันนานที่สุดจนเรารู้สึกผูกพัน และยังเป็นคนสุดท้ายที่มาส่งพวกเราตอนกลับอีกด้วย

***ถ้าใครได้ไปในโครงการต่อไปและมีโอกาสเจออาจารย์มิชิเค้า ผมขอฝากสวัสดิ์อาจารย์เค้าด้วย ขอขอบคุณ

เรามาพูดถึงสถานที่ท่องเที่ยวในเมืองกันบ้างดีกว่านอกจากห้างLoft แล้วก็ยังมีสถานที่ท่องเที่ยวอื่นๆอีกมากมายทั้งที่สถานี่ก็เป็นแหล่งซื้อของที่ใหญ่มั้ทั้งร้านอาหาร ร้านเครื่องใช้ไฟฟ้า ของเล่น และใกล้กันนั้นก็มึร้านanimate ของเหล่าคนการ์ตูน หรือถ้าอยากได้ของถูกก็มี book off ที่ขายหนังสือมือสองและhard off ที่ขายของมือสองแทบทุกชนิด ผมนี่อยากจะเหมาไปทั้งร้านถ้าแบกกลับไหวเลยละ นอกจากแหล่ง

นักช้อปแล้วก็มีแหล่งนั่งชิมทั้งย่านการค้าที่มึร้านอาหารมากมายเต็มสองข้างทาง หรือถ้าใครอยากได้อาหารทะเลราคาถูกมาทำกินเองก็มีตลาดปลาอยู่แต่เราต้องเดินไกลไปสักกนิด กว่าที่จะถึงเขตท่าเรือซึ่งผมรับประกันความสดเพราะปลาจากที่นี่เป็นแหล่งแรกก่อนจะถูกส่งไปทั่วแถบโตเกียว ส่วนเรื่องราคาไม่ต้องกังวลเพราะถูกมากและคุ้มค่านอกจากนั้นในเมืองยังมีสวนสาธารณะ ศาลเจ้า สนามกีฬาให้ออกกำลังกาย หรือใครอยากไปเที่ยวที่แปลกๆก็ยังมีควาเรือมเข้าๆชามกันได้โดยสถานที่ท่องเที่ยวเหล่านี้อยู่ในระยะที่เดินไปได้ แต่บางที่ก็เดินเกิมชั่วโมงอะนะ

แต่ถึงกระนั้นพวกผมกับรุ่นพี่ก็ยังกินแกลบจากการไปเที่ยวครั้งก่อนเราเลยจะไปตามหาทะเลกัน โดยตัวเมืองนิงาตะที่เราอยู่นั้นติดกับทะเล แผนการเดินทางของวันนี้เลยไกลเป็นพิเศษ ผมกับรุ่นพี่จับกลุ่มกันเดินเท้าไปยังทะเลด้วยกัน โดยดูจากแผนที่ไม่น่าเกินครึ่งชั่วโมง แต่ก็ไม่เป็นอย่างที่คิดจากถนนตรงๆในย่านการค้า พวกผมเดินไปยังทิศตะวันตกสู่เขตที่อยู่อาศัย ที่นั้บรรยากาศนั้นดูเงียบสงบ บ้านต่างๆดูแปลกตา และไม่มีคนเดินไปมามากนัก ก่อนไปถึงทะเลเราต้องเดินข้ามเนินสูงๆ บนเนินนั้นมีโรงเรียนกับป่า กว่าที่จะข้ามไปได้ก็เหนื่อยพอควรแต่พอมาถึงเราก็มาถึงทะเลกัน เดินเล่นรับลมทะเล คุณตลกปลาอยู่สดพ้ก็เริ่มเย็นเราก็เลยเดินทางกลับ เขาประสพการณ์มาอดกว่าสาวๆแต่เช้าไปเพราะพวกเขาไปกันมาแล้วใช่...

นอกจากไปเที่ยวในเมืองแล้วเรายังได้ไปทำกิจกรรมต่างๆที่โรงเรียนจัดให้อีกมากมาย ทั้งไปเก็บดอกไม้มาวางตามถนน งานนี้เรียกได้ว่าต้องสวมบทเป็นชาวไร่เพราะต้องเก็บดอกไม้กันเป็นแปลงๆ หนักันเป็นกระสอบ นอกจากนั้นก็มีการแสดง โดยต้องนั่งรถออกจากเมืองไปไกลผมก็ได้เพลิดเพลินกับวิวบ้านนาในญี่ปุ่น ต่อมาก็มีกิจกรรมเรียนทำขนมและ ทำอาหารครั้งนี้เราได้เจอรุ่นพี่คนไทยในที่นี้ด้วย ในกิจกรรมครั้งนี้ผมได้พูดคุยกับนักเรียนญี่ปุ่นเยอะมากพวกเค้าก็ดูตื่นเต้นที่พวกเราอีกด้วย นอกจากนี้ก็มีกิจกรรมไปดูฟาร์ม และเรียนสร้างเกมอีกด้วย และกิจกรรมสุดท้ายที่ผมชอบมากคือไปแช่ออนเซนโดยเราได้ในพักโรงแรม1คืน

การมาแลกเปลี่ยนในครั้งนี้ผมได้อะไรหลายๆอย่างมาทั้งภาษา เพื่อน ประสบการณ์ การใช้ชีวิต จากผมที่เรียนภาษาญี่ปุ่นมาไม่มาก ก็กล้าที่จะพูดคุยได้ สำหรับผมการแลกเปลี่ยนในครั้งนี้คุ้มค่างกับเงินที่เสียไปแน่นอน

***แต่ถ้าคนที่คิดจะไปแล้วเอาแต่เที่ยวโดดเรียนแล้วละก็ ขอให้เลิกเสียเถอะเพราะคนอื่นที่ตั้งใจไปก็มีมาก และสิ่งที่สำคัญก็คือความรู้สึกดีๆที่พวกเราสร้างไว้ผมไม่อยากให้ใครไปทำลายลง

